

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Dalily Marečkové a JUDr. Milana Podhrázkého v právní věci **žalobců: a) Jiří Horník**, nar. 7. 10. 1974, bytem Černolice 178, **b) Jiří Mudr**, nar. 27. 3. 1976, bytem Černolice 41, proti **žalovanému: Obec Černolice**, se sídlem Černolice 64, o **žalobě na ochranu před nezákonným zásahem**,

t a k t o :

- I. Žaloba se v části týkající se tvrzeného nezákonného zásahu spočívajícího v usnesení zastupitelstva žalovaného č. 5-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012 **o d m í t á.**
- II. Žaloba se v části týkající se tvrzeného nezákonného zásahu spočívajícího v bodu č. 1 usnesení zastupitelstva žalovaného č. 3-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012 **z a m í t á.**
- III. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným zdejšímu soudu dne 8. 1. 2013 se Přípravný výbor na vyhlášení místního referenda v Obci Černolice domáhal vydání rozhodnutí, kterým by soud vyhlásil referendum v obci Černolice v termínu 29. a 30. března 2013 o otázkách: „*1. otázka: Chcete, aby Územní plán nebyl schválen ve stávající podobě, ale aby pozemky p.č. 304, 282/1, 283/1, 283/2, 283/3, 283/4, 283/5, 283/6, 283/7, 283/8, 283/9, 283/10, 283/11, 283/12, 283/13 (lokalita označená v návrhu Územního plánu jako Z10a) nebyly zařazeny do Územního plánu jako lokalita určená k bydlení se způsobem využití BI a požadujete ponechání stávajícího způsobu využití těchto pozemků dle aktuálních údajů v katastru nemovitostí?*, 2. otázka:

Chcete, aby Územní plán nebyl schválen ve stávající podobě, ale aby velikost lokality a podmínky pro Regulační plán u lokality určené k bydlení se způsobem využití BI označené v návrhu Územního plánu jako Z9 (parcely p.č. 261/1, 261/40, 261/41 a 261/49) byly stanoveny tak, aby byl zachován výhled na Černolické skály ze silnice III. tř. č. 11510 směrem od Všenor po první křižovatku se silnicí III. tř. č. 11514 vedoucí od obce Černolice a dále aby byl zachován výhled na Černolické skály ze silnice III. tř. č. 11514 v úseku začínajícím první křižovatkou se silnicí III. tř. č. 11510 směrem od Všenor a končícím po 50ti metrech směrem od obce Černolice?, 3. otázka: Chcete, aby Územní plán nebyl schválen ve stávající podobě, ale aby lokalita označená v návrhu Územního plánu jako Z2a (parcely p.č. 100/32, 100/37, 100/38, 100/39) byla upravena tak, že u parcel p.č. 100/32 a 100/39 bude ponechán stávající způsob využití pozemků dle aktuálních údajů v katastru nemovitostí a jako lokalita určená k bydlení se způsobem využití BI bude určen pouze pozemek p.č. 100/37 a to v rozsahu 2.100 m² ze strany navazující na pozemek p.č. 100/44?“ Vzhledem k tomu, že v rámci téhož návrhu se žalobci domáhali také vydání rozhodnutí, který by soud určil, že bod č. 1 usnesení zastupitelstva obce Černolice č. 3-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012 ve znění „ZO schválilo zařadit do programu jako bod č. 5 schválení územního plánu“ a usnesení zastupitelstva obce Černolice č. 5-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012 ve znění „ZO schvaluje usnesení k územnímu plánu v podobě, v jaké jej přečetl výkonný pořizovatel Ladislav Vích“, jsou nezákonné, rozhodl zdejší soud svým usnesením ze dne 9. 1. 2013, čj. 50 A 1/2013-83, tak, že se návrh ve shora uvedené části týkající se namítaného nezákonného zásahu vylučuje k samostatnému projednání.

V části, v níž návrh představuje žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, žalobci především namítají, že shora uvedenými usneseními žalovaného došlo k nezákonnému zásahu do jejich práv jako občanů požadujících vyhlášení místního referenda dle návrhu přípravného výboru. Žalobci se předně vyjádřili k označení žalovaného správního orgánu. Uvedli, že popisují způsob, jaký došlo k nezákonnému zásahu do jejich práv (tedy prostřednictvím zastupitelstva obce) a jako žalované orgány proto označují jak samotnou obec Černolice, tak i zastupitelstvo této obce, přičemž v této souvislosti připomněli právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho rozsudku ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. 2 Aps 4/2008. Podle žalobců § 83 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nenabízí jednoznačné vodítko ohledně pasivní legitimace v případě rozhodnutí zastupitelstva obce.

Argumentace žalobců navazuje na důvody uváděné v části návrhu týkajícího se vyhlášení místního referenda, kdy přípravný výbor a žalobci především připomněli, že v obci Černolice byl na podzim roku 2012 projednáván návrh územního plánu, k němuž bylo na veřejném projednání vzneseno mnoho námitek a připomínek. Dne 6. 12. 2012 je projednávalo zastupitelstvo obce, avšak odmítlo projednávat dílčí námítky a připomínky a pouze schválilo způsob jejich vypořádání navržený pořizovatelem územního plánu, aniž by s tímto materiálem seznámilo na jednání zastupitelstva veřejnost. V důsledku tohoto postupu zastupitelstva inicioval přípravný výbor vyhlášení místního referenda ohledně toho, zda mají být součástí územního plánu jeho nejvíce problematické části. Starosta návrh předložil zastupitelstvu na zasedání, které se konalo dne 19. 12. 2012. Návrh byl na program zařazen pod bodem č. 5 a jako bod 6. byla na program současně zařazena informace o projednávání územního plánu. V průběhu jednání zastupitelstva však došlo ke změně uvedeného programu a k zařazení nového bodu č. 5, kterým bylo schválení územního plánu. Zastupitelstvo územní plán schválilo a místní referendum odmítlo vyhlásit. Konkrétní žalobní námítky ve vztahu k tvrzenému nezákonnému zásahu v dané věci pak žalobci konstruovali s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2006, sp. zn. 8 Aps 2/2006, podle něhož je ochrana

podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná při splnění podmínek spočívajících v tom, že žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3 podmínka) zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo přímo proti němu zasaženo (5. podmínka). K tomu dodali, že výše uvedené znaky nezákonného zásahu jsou v dané věci jednoznačně naplněny a předmětná usnesení žalovaného jsou nezákonná. K podmínkám č. 1 a 2 žalobci uvádějí, že občané sice mají možnost bránit se proti nevyhlášení místního referenda postupem, který předpokládá zákon č. 22/2004 Sb., o místním referendu, avšak nevyhlášením místního referenda v rozporu s tímto zákonem a okamžitým přijetím územního plánu, se neguje možnost vyhlášení referenda soudem. Z toho důvodu jsou právě rozhodnutími zastupitelstva směřujícími k okamžitému schválení územního plánu žalobci přímo zkráceni na svém právu rozhodovat o navržených otázkách v místním referendu. Ve vztahu k podmínkám č. 3 a 4 žalobci s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, sp. zn. 2 Afs 17/2003, dodávají, že zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. může být prakticky jakýkoliv úkon, pokud tímto zásahem není správní rozhodnutí. Žalobci mají za to, že rozhodnutí zastupitelstva obce o změně programu jednání (resp. o schválení územního plánu) je způsobilé přezkumu podle § 82 s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí přezkoumatelné podle § 65 a násl. s. ř. s., avšak jde o jednoznačný zásah daného orgánu do práv dotčených osob. Nezákonnost takového zásahu pak spatřují zejména v tom, že ačkoliv bylo zastupitelstvo povinno vyhlásit o navrhovaných otázkách referendum, odsunulo otázku vyhlášení referenda v programu tak, aby byl nejdříve schválen územní plán a formálně tak bylo znemožněno vyhlášení referenda. Svým jednáním tak zastupitelstvo podle žalobců postupovalo v rozporu s § 13 zákona o místním referendu a rovněž § 2 odst. 2 a § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Ve vztahu k podmínce č. 5 pak žalobci toliko konstatují, že skutečnost, že uvedená usnesení jsou zaměřena proti žalobcům, je zcela nesporná, neboť jejich prostřednictvím došlo k přímému zkrácení jejich práv rozhodovat o otázkách navržených přípravným výborem v rámci místního referenda.

Žalovaný prostřednictvím starosty Jiřího Michala ve svém vyjádření k žalobě toliko uvedl, že nesouhlasí s výkladem § 82 s. ř. s., podle něhož je za rozhodnutí zastupitelstva odpovědná obec a žalovaným by mělo být pouze zastupitelstvo.

Vzhledem k tomu, že starosta žalovaného Jiří Michal byl ke dni 31. 1. 2013 zastupitelstvem odvolán, vyjádřil se žalovaný k podané žalobě též prostřednictvím starosty Antonína Zdeborského. Ten mimo jiné konstatoval, že schválení předmětného územního plánu navrhoval jako zastupitel již na zasedání zastupitelstva konaném dne 6. 12. 2012, nakonec však zastupitelstvo při tomto zasedání schválilo pouze usnesení č. 6-20-2012/ZO č. 2, v němž uložilo bývalému starostovi obce, aby mimo jiné do 5 dnů zapracoval do návrhu územního plánu připomínky a návrhy schválené zastupitelstvem dne 6. 12. 2012 a předložil do zastupitelstva v takové formě, aby bylo dle zákonných předpisů možné územní plán schválit. I přes urgence zastupitelů však bývalý starosta tento bod na zasedání zastupitelstva nepředložil (předložil pouze bod „územní plán – informace“), proto byli zastupitelé nuceni odhlasovat změnu programu.

V projednávané věci byl zdejší soud nucen nejprve vypořádat se s otázkou vymezení účastníků řízení. Žalobci totiž ve svém návrhu jako žalovaného označili jak obec Černolice, tak zastupitelstvo této obce, aniž by přitom napadali různé formy zásahu ze strany každého ze žalovaných (v obou případech jde o usnesení téhož zastupitelstva obce). Soud předně dává za pravdu žalobcům v tom, že ustanovení § 83 s. ř. s., podle něhož je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah, nenabízí jednoznačné vodítko ohledně pasivní

legitimace v případě zásahu (rozhodnutí) ze strany zastupitelstva obce. K otázce přičitatelnosti určitého aktu obci či jeho zastupitelstvu lze nicméně ve vztahu k soudnímu přezkumu takového aktu (pasivní procesní legitimaci) podle názoru zdejšího soudu odkázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který ve svém usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009-120 (č. 1910/2009 Sb. NSS), mimo jiné uvedl, že „u územních plánů obcí je zvláštní procesní úpravou týkající se jejich vydávání především stavební zákon. Ten vychází z principu, že územní plán se pořizuje pro obec. V rámci procedury tvorby územního plánu obec jedná zejména prostřednictvím orgánů obce (zastupitelstva obce) či členů těchto orgánů (pověřeného zastupitele). (...) Je nepochybné, že zastupitelstvo obce zde má klíčovou roli, neboť územní plán schvaluje, tedy finálně rozhoduje o tom, že se v určité obsahové podobě stane právně závazným. Územní plán se však vydává v samostatné působnosti, tj. vydává jej orgán územní samosprávné jednotky v rámci výkonu práva na samosprávu, byť vázán vcelku rigidními procesními pravidly předcházejícími jeho hlasování (...). Zastupitelstvo zde přes tyto složitosti však přece jen nevystupuje jako správní orgán, nýbrž jako orgán, jehož jednání je přičitatelné subjektu práv nadanému právem samostatně rozhodovat o určitých svých záležitostech, mj. vydat územní plán. Právě existence občany obce přímo voleného zastupitelstva je jedním z nejvýraznějších projevů práva na samosprávu. Nositelem tohoto práva však není zastupitelstvo, nýbrž územní samosprávná jednotka, jejímž orgánem zastupitelstvo je a jež svým zastupitelstvím v zákonem stanovených případech rozhoduje (vydává akty s právními důsledky)“. Přestože tento právní závěr Nejvyšší správní soud vyslovil v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, je zdejší soud toho názoru, že jsou-li posuzovanou žalobou napadena usnesení související s výkonem práva na samosprávu, resp. s vydáním územního plánu (opatření obecné povahy), je na místě uvedené závěry aplikovat i v projednávané věci. V návaznosti na výše uvedené a vzhledem k tomu, že žalovaného v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem „určuje žalobce v žalobě, avšak nikoli vždy tak, že určitý správní orgán jako žalovaného výslovně označí, nýbrž i tak, že popíše zásah, který považuje za nezákonný“ [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2008, čj. 2 Aps 4/2008-138 (č. 1718/2008 Sb. NSS)], soud jako se žalovaným jednal pouze s obcí Černolice.

Dále soud přistoupil k hodnocení přípustnosti a věcné projednatelnosti podané žaloby. Jak v této souvislosti plyne z ustanovení § 82 s. ř. s., „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“ Podle § 85 téhož zákona je pak „žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.“

Projednávanou žalobou brojí žalobci jednak proti bodu č. 1 usnesení zastupitelstva žalovaného č. 3-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012 ve znění „ZO schválilo zařadit do programu jako bod č. 5 schválení územního plánu“, a jednak proti usnesení zastupitelstva žalovaného č. 5-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012 ve znění „ZO schvaluje usnesení k územnímu plánu v podobě, v jaké jej přečetl výkonný pořizovatel Ladislav Vích“.

Jak plyne z připojeného správního spisu, napadeným usnesením č. 5-21-2012/ZO zastupitelstvo žalovaného schválilo vydání územního plánu ve smyslu ustanovení § 52 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Podle § 43 odst. 4 téhož zákona se přitom územní plán obce vydává opatřením obecné povahy. Vzhledem k tomu, že opatření obecné povahy představuje pouze formu, kterou se příslušný územní plán

vydává, má zdejší soud za to, že akt, kterým zastupitelstvo vydání územního plánu schvaluje (hlasování), nelze od uvedené formy oddělit. Tomuto závěru ostatně svědčí i názor vyslovený rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 6. 3. 2012, čj. 9 Ao 7/2011-73 (č. 1462/2008 Sb. NSS), podle něhož „stejně jako v případě právního předpisu, lze také u opatření obecné povahy rozeznat okamžik jeho „schválení“, k němuž může dojít například hlasováním zastupitelstva, okamžik „vydání“ ... a konečně samotný okamžik nabytí účinnosti“. Je-li tedy napadeným aktem opatření obecné povahy, je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem proti takovému aktu nepřipustná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, čj. 1 Aps 7/2012-50), neboť možnost napadnout nezákonnost postupu správního orgánu při schválení opatření obecné povahy poskytuje soudní řád správní v rámci samostatného a specializovaného řízení, kterým je řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části (§ 101a a násl. s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že se žalobce nedomáhal toliko vyslovení toho, že zásah byl nezákonný (§ 85 s. ř. s. poslední věta), dospěl soud v návaznosti na výše uvedené k závěru, že v části týkající se usnesení zastupitelstva žalovaného č. 5-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012, je třeba žalobu s odkazem na ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 85 téhož zákona, odmítnout.

V případě části žaloby týkající se napadeného bodu č. 1 usnesení zastupitelstva žalovaného č. 3-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012 má zdejší soud za to, že žaloba byla podána včas, přičemž neshledal žádný nedostatek v podmínkách řízení, který by bránil věcnému projednání žaloby v této části [k posuzování podmínek řízení v případě žaloby na ochranu před nezákonným zásahem srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247 (č. 1773/2009 Sb. NSS)]. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým postupem soudu výslovně souhlasil a žalobci se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřili.

Ze správního spisu (zápis ze zasedání zastupitelstva obce Černolice konaného dne 19. 12. 2012) soud zjistil, že v návrhu programu zasedání zastupitelstva byl jako bod 5. uveden „územní plán – místní referendum“ a jako bod 6. „územní plán pro informaci“. Schválený program pak jako bod 5. obsahoval „schválení územního plánu“ a pod bodem 8. byl zařazen „územní plán – místní referendum“. Ke změně programu zasedání zastupitelstva došlo v důsledku návrhu zastupitele Antonína Zdeborského, jehož návrh „zařadit do programu jako bod č. 5 schvalování územního plánu“ schválilo zastupitelstvo pod bodem 1. usnesení č. 3-21-2012/ZO, jehož přezkum je předmětem tohoto řízení.

K tomu, aby mohla být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. důvodná, musí být naplněny definiční znaky nezákonného zásahu (na něž ostatně žalobci v žalobě také odkazují), jak je vymezil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65 (č. 603/2005 Sb.). Tyto podmínky spočívají v tom, že žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo přímo proti němu zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka). Poslední z uvedených podmínek byla v důsledku novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. rozšířena v tom smyslu, že domáhat se lze i určení toho, že zásah byl nezákonný.

Zdejší soud dospěl v projednávané věci k závěru, že uvedené usnesení zastupitelstva žalovaného sice může představovat zásah (který není rozhodnutím) a v jehož důsledku mohlo

být zasaženo do práv žalobců, neshledal ovšem, že by takový zásah naplňoval klíčovou podmínku nezákonnosti, jak je shora vymezena a jak ji pro úspěšnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem logicky předpokládá i ustanovení § 82 s. ř. s. V této souvislosti soud připomíná, že se v této věci nezabýval otázkou zákonnosti nevyhlášení místního referenda v obci Černolice k návrhu přípravného výboru, neboť ta byla předmětem samostatného řízení o návrhu přípravného výboru na vyhlášení místního referenda, o němž již zdejší soud rozhodl usnesením ze dne 30. 1. 2013, čj. 50 A 1/2013-115.

Pokud jde o bod č. 1 usnesení zastupitelstva žalovaného č. 3-21-2012/ZO ze dne 19. prosince 2012, kterým zastupitelstvo žalovaného oproti návrhu programu zasedání jako nový bod zařadilo schválení územního plánu, je třeba předně připomenout, že z ustanovení § 93 odst. 1 obecního zřízení plyne, že „*obecní úřad informuje o místě, době a navrženém programu připravovaného zasedání zastupitelstva obce. Informaci vyvěsí na úřední desce obecního úřadu alespoň 7 dní před zasedáním zastupitelstva obce; kromě toho může informaci uveřejnit způsobem v místě obvyklým.*“ Podle § 94 téhož zákona pak „*právo předkládat návrhy k zařazení na pořad jednání připravovaného zasedání zastupitelstva obce mají jeho členové, rada obce a výbory*“ (odst. 1), přičemž „*o zařazení návrhů přednesených v průběhu zasedání zastupitelstva obce na program jeho jednání rozhodne zastupitelstvo obce.*“ Z citovaného ustanovení § 93 odst. 1 obecního zřízení především nelze dovozovat, že by poté, co bude navržený program zastupitelstva zveřejněn, už nemohli ti, jimž zákon toto oprávnění přiznává, návrhy k projednání zastupitelstvu předkládat. Později podané návrhy se však už logicky v informaci o připravovaném zasedání neobjeví a v takovém případě může buď dojít k modifikaci návrhu programu, který se bude předkládat zastupitelstvu ke schválení, oproti tomu, jaký návrh programu byl zveřejněn, nebo je možné takové návrhy zastupitelstvu předložit podle výše citovaného § 94 odst. 2 až v průběhu zasedání zastupitelstva, jak k tomu došlo v projednávané věci [shodně viz Vedral, J., Váňa, L., Břeň, J., Pšenička, S. *Zákon o obcích (obecní zřízení)*. Praha: C. H. Beck, 2008, str. 509]. Pokud tedy zastupitelstvo k návrhu jednoho ze svých členů program zasedání změnilo (doplnilo o nový bod), postupovalo zcela v souladu s citovanými ustanoveními obecního zřízení a v takovém jeho postupu bez dalšího soud jakoukoliv nezákonnost neshledal a shledat nemohl.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal naplnění klíčového definičního znaku nezákonného zásahu, kterým je samotná nezákonnost, nepovažoval za nezbytné detailněji posuzovat naplnění dalších definičních znaků, neboť tyto znaky musí být naplněny kumulativně, a není-li tedy naplněn byt' jeden z nich, žaloba musí být zamítnuta. Přes výše uvedené nicméně soud považuje nutné zdůraznit, že přes zamítnutí žaloby má důvodné pochyby o vhodnosti postupu zvoleného zastupitelstvem žalovaného, byt' v něm neshledal nezákonnost. Nelze totiž přehlédnout, že předmětem sporu je schválení územního plánu, tedy územně-plánovacího dokumentu, který je pro budoucí vývoj každé obce naprosto zásadní a výrazně ovlivňuje podobu každé obce na dlouhou dobu (někdy nevratně). Je přirozené, že na věcném obsahu územní plánu nemusí existovat (a většinou mezi dotčenými subjekty ani neexistuje) vždy jednoznačná shoda; konečná podoba schváleného územního plánu je ostatně výsledkem hlasování příslušného orgánu (přímo volené zastupitelstvo obce). S ohledem na výše uvedené by však o to větší nároky měly být kladeny na samotný proces přijímání a schvalování územního plánu, který by měl být nejen zákonný, ale též v maximální možné míře přehledný a transparentní a měla by na něm panovat alespoň elementární všeobecná shoda. Pokud tedy bylo zastupitelstvu žalovaného v dané věci známo, že je podán návrh na vyhlášení místního referenda o otázkách souvisejících se schvalovaným územním plánem, bylo podle názoru zdejšího soud mnohem vhodnějším postupem nejprve se řádně vypořádat s otázkou (ne)vyhlášení místního referenda, a teprve poté přistoupit k samotnému schválení

územního plánu.

O náhradě nákladů předmětného řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst.1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, proto nemají na náhradu nákladů řízení právo. Žalovanému, který ve věci úspěšný byl, žádné náklady nevznikly, proto mu je soud ani nemohl přiznat.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. března 2013

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 11. března 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]

Za správnost: Nešporová